

Megtértem Istenhez

Keresztyénnek vallom magam, s hiszem, az ÚR is annak lát. Hittem én korábban is mindenható Urunkban, de nem éreztem közösséget a keresztyénekkal, úgy gondoltam, hitem erős lehet közösség nélkül is. Egy napon mégis elindultam a keresztyén hit megismerése felé, s többé nem tértem le erről az útról. Keresztyénné lettem, megtértem, s boldogan fészkeltem be magamat megújult hitem melengető biztonságába. Nap mint nap mosolyogva ébredtem, azzal a bizakodó örömmel, hogy: De jó! Még egy nap az örömnek, az életnek, a szeretetnek, a hit biztonságának. Olyan voltam, mint a kisgyermek, akinek nincs is más gondja, mint örülni minden napnak, minden új élménynek, nem gondolni semmi várakozó rosszra, mert van mit enni, nem fázik, szülei oltalmában, s szeretetében biztonságban van.

Talán gyermekkoromtól mostanáig nem ért annyi öröm, nem mosolygott annyit a szívem, mint a megtérésem utáni egy évben. Átértékelődött minden, ami velem történt. Minden korábbi mozzanata az életemnek abban az "idő tükörben" mutatkozott, ami az Úrhoz való megtérésem útját mutatta. Ami szép volt az életben, megerősítést nyert: igen, tudatlanul is az elrendelt úton jártam. Ami rossz volt az életben megerősítést nyert: letértem az útról, s általa lehetett csak érzékelnem az erős késztetést: Figyelj, változtass! Volt, hogy nem értettem, s egyre súlyosabb volt a lecke. Volt hogy nem értettem, s lázadtam. Volt, hogy megértettem és lázadtam. Hiszen Ember vagyok, emberi gondolatokkal, érzésekkel és vágyakkal. Mindenható Urunknak mindig volt türelme, szeretete. Nem érezte velem: Elegem van belőled, oktalan, taníthatatlan, lázadó ember. Ha túl nagy volt a szorítás, s csaknem beleroppantam, engedett kicsit megkönnyebbülnöm. De ha belekényelmesedtem a "rossz, de mégsem annyira" helyzetbe, ismét terelni kezdett, mint a jó pásztor a nyáját. Most, a megtérésem áradó örömeiben látom ezt, s nap mint nap megélem: amint értelmet nyer a rossz, ami velem történt,- mert nélküle nem járnék elrendelt utamon - elmúlik a rossz élmény fájdalma, s a fájdalom helyére öröm költözik. S minden nappal, amit megérek, ha visszatekintek az életemre, egyre több örömet, fényt látok, s egyre kevesebb sötétséget és szomorúságot. Egy reggel felébredtem, elmosolyodtam, mert íme: ismét egy nap az Úr fényében, amit megérhettem.

S ekkor megszólalt bennem egy hang: Felnőttél!